

YAHUDİ TARİHÇİLERİN ATATÜRK NEFRETİNİN NEDENLERİ

VE

ALLIANCE (ALYANS) OKULLARININ HIYANETİ

□□□□□□□□

“İlericilik, eşitlik ve kardeşlik” gibi yaldızlı sloganların arkasına sığınarak ve Avrupa’daki Siyonist Haçlıların ajanı gibi çalışarak Osmanlı’nın içten yıkılışını kolaylaştıran ve İsrail’in kuruluşuna zemin hazırlayan JÖNTÜRK’lerin, İTTİHAT ve TERAKKİ’cilerin elebaşlarının hemen tamamı Yahudi asıllıdır. Bunun en açık ve kesin ispatı ise ALLIANCE ISRAÉLITE UNIVERSELLE (Evrensel Musevi Birliği) okullarıdır. Çünkü İttihatçıların başı sayılan, Türkiye Büyük Mason Locasının ilk üstad-ı azamı yapılan ve Osmanlı’yı kendi sinsi ve Siyonist amaçları uğrunda 1. Dünya Savaşı’na sokup parçalanmaya taşıyan ve savaşı kaybedip amacına ulaşınca da adice ve haince yurtdışına kaçan MEHMET TALAT PAŞA’dan, eski Cumhurbaşkanı CELAL BAYAR’a kadar, bunların büyük kısmı, Yahudi cemaatine bağlı, İbranice eğitim veren ve Siyonist ajan yetiştiren

Alyans okullarında

ders almışlardır. Başka din ve kavimlerden asla talebe almayan bu Alyans Yahudi okullarının hangi maksat ve programlarla çalıştığını ise, aynı takımdan olan Rıfat N. Bali’nin yayına hazırladığı Esther Benbassa ve Aron Rodrigue adlı Yahudi tarihçilerin yazdığı “Türkiye ve Balkan Yahudileri Tarihi”

[1]

kitabında detaylarıyla açıklanmaktadır. Bu iki Yahudi tarihçinin itiraflarından da anlaşıldığı gibi, ülkemizde İslam’ı dışlayan veya sadece aksesuar gibi kullanan “Türk Milliyetçiliği” kılıflı ırkçılık ve din düşmanlığı da, yine aynı Yahudi Alyans okullarının saçtığı kirli ve tehlikeli bir akımdır. Ayrıca bu Yahudi Alyans okulları mensuplarının

çıkardıkları: ÇAĞ, TAN, ZAMAN, SÖZCÜ ve ULUS isimli gazetelerin bugün bize neleri hatırlattıkları da enteresandır!

[2]

Bu Yahudi tarihçilerin isim vermeden ama 1923-1938 yıllarını hedef gösterip, bu dönemde “Siyonizm’in devlete ihanet şeklinde değerlendirildiği”[3] “1935 yılında İsrail’e göç sağlayan Filistin Yahudi bürosuna yasak getirildiği”[4]

ve “ülkenin yoğun bir antisemitizm zihniyetiyle yönetildiği, ama 1938’den sonra Yahudilere ve Siyonistlere doğrudan ve dolaylı kolaylıklar getirildiği”

iddiaları ise, çok gizli ve derin bir

ATATÜRK DÜŞMANLIKLARINI

açığa vurmaktadır. Bu taifenin Onun aziz hatırasını istismar ve suiistimal için, Atatürk’ü kendilerinden göstermeye, hatta bizzat kapattığı

MASON LOCALARIYLA

ilişkilendirmeye kalkışmalarının da, tam bir sahtekârlık olduğu sırtmaktadır.

Alliance İsrailite Universelle (Evrensel Yahudi Birliği) okulları birer hıyanet ocaklarıydı!

Bu okulların temeli Paris’te dünya Yahudilerine yönelik bir çağrıyla atıldı. Fransız Yahudi örgütü Alliance İsrailite Universelle, 1860’taki çağrısında şöyle diyordu: **“Çok sayıda dindaşımızın yirmi asırdır türlü acılar, yasaklamalar ve hakaretlere maruz kaldığına, ama birer insan ve vatandaş olarak haysiyetlerini yeniden kazanabileceklerine inanıyorsanız; yoldan çıkmışları kınamak yerine ıslahına çalışmak, körleşmişleri bir başlarına bırakmak yerine aydınlatmak, bitkinlere acımak yerine onları tutup ayağa kaldırmak gerektiğine inanıyorsanız; bütün dünyanın Yahudileri, eğer tüm bunlara inanıyorsanız gelin, çağrımıza kulak verin...”**

Paris’ten dünyaya yayılan bu çağrıya ilk yanıtı veren Selanik Yahudileri olacaktı. Özellikle 1860’lı yıllarda pamuk ticareti nedeniyle hayli zenginleşen Selanikli Yahudiler, cemaatlerinin önündeki en büyük engelin eski alışkanlıklar, boş inançlar olduğuna; bunların yerini üretken, faydalı bireylerin alması gerektiğine inanıyorlardı. Alyans okulları, Fransa kültürünü benimseyecek liberal Yahudi burjuvazisi yaratmayı amaçlamıştı. Bu nedenle Batılılaşmak şarttı. Amacı Yahudileri buldukları ülkenin en zengin ve etkin insanı ve seçkin vatandaşı yapmaktı. Selanikli Yehuda Nehama, 14 Nisan 1863’te Alyans’ın Paris’teki merkezine mektup yazarak ilk resmi ilişkiyi başlatacak; okulların açılması için ardı ardına komiteler oluşturacaktı: Selanik, İstanbul, İzmir, Gelibolu, Volos, Edirne, Bağdat, Şam. Alyans okulları kısa zamanda Osmanlı’nın önemli kentlerinde sırayla açılmaya başlandı. Pek çok Yahudi bu okullarda öğrenim görecekti ve

Osmanlı'yı yıkıp İsrail'in kuruluşuna katkı sunacaktı.

İttihat ve Terakki'nin sivil lideri sadrazam Talat Paşa Edirne Alyans okulunda öğretmenlik yapacaktı. İttihatçıların sadrazamı suikasta kurban giden Mahmud Şevket Paşa; üçüncü Cumhurbaşkanı Celal Bayar; siyasetin ve düşünce hayatının "yaramaz feylesofu" Rıza Tevfik, Milli Eğitim Bakanı Dr. Reşid Galib, "Türkçü" Çınaraltı dergisinin yazarlarından şair Yusuf Ziya Ortaç, sosyalist Mihri Belli, ressam Avni Lifij gibi birçok tanınmış isim bu okullarda Siyonist eğitim alacaktı. Rifai Şeyhi Kenan Rifai de bu tezgâhta olgunlaşacaktı.[5]

Osmanlı İmparatorluğu'nda keskin bir antisemitizm olmamıştır, hele Haçlı Batı'da yaşananlarla kıyas kabul etmeyecek kadar, Yahudi ve Hristiyanlara hoş davranılmıştır. Diğer bütün gayrimüslim cemaatler gibi Yahudi cemaati de sosyal ve hukuksal eşitlikten yararlanmaktadır, özellikle merkezi iktidarın çalkalandığı ve güç kaybı yaşadığı dönemlerde, yöneticilerin tavırlarından tedirginlik yaşansa da yine de, modern çağa gelinene kadar İslam topraklarında inanca dayalı ideolojik antisemitizme rastlanmamaktadır. (sh: 337)

1934 yılında Mustafa Kemal'in talimatıyla 2733 Sayılı Resmi Gazete'de yayınlanan 2510 sayılı ve 14 Haziran 1934 tarihli Devlet İskân Kanunu çıkarılmıştır. Bu kanun anadili Türkçe olmayanların yoğun gruplar oluşturmalarını, yeni bir köy ya da mahalle kurmalarını, işçi ve esnaf dernekleri oluşturmalarını, herhangi bir iş ya da mesleği tekellerine alıp kendi kökenlerinden olanlara aktarmalarını yasaklamıştır. Aynı kanun Türk kültürüne asimile olmayanlara ya da asimile olsa da Türkçeden başka bir dil konuşanlara karşı önlemler öngörüyordu. Ve son olarak, bir kasaba ya da kentteki yabancıların oranını %10 ile sınırlandırıyor. "[6] Bu durum ise Yahudilerin Siyonist planlarını zorlaştırıyor ve tabii Atatürk'e düşmanlıklarını artırıyor. Bütün bunlardan anlaşılıyor ki, Atatürk emperyalist ve Siyonist faaliyetlere fırsat tanımıyor ve göz açtırmıyordu.

İsmet İnönü'nün Masonluğa katkıları!

"Kemalist Cumhuriyetin ilanından sonra, Türk Yahudiliği Siyonist hareketin yönetim mercileriyle resmi bağlarını koparmaya mecbur edilir. Fakat bu kopma, Siyonizm'in yeraltında devamını engellememiştir. Hatta 1920 yılından itibaren İstanbul'da bir Filistin Yahudi Bürosu kurulur. Büro, özellikle transit geçen Rus Yahudilerin durumları başta olmak üzere, Filistin'e göçle ilgilendir. Büyük sorunların yaşandığı dönemlerde, göç edenlere az sayıda yerli Yahudi de katılır. Bu büro çeşitli Siyonist akımların temsilcilerinden kuruludur ve Londra'daki merkeze bağlı

çalışmaktadır. Haziran 1920 ve Haziran 1921 tarihleri arasında 4.200 göçmene yardım edilir. Bu göçmenler genellikle, Besarabya ve Romanya üstünden geçerek İstanbul'a gelen ve burada, Filistin'e göç izni almak için İstanbul'da bekleyen Ukraynalılardır. Filistin Bürosu kapanma da dahil olmak üzere çeşitli aşamalar geçirir. Rus Yahudilerin Türkiye'ye girmeleri yasaklanınca, amacı göçmenlere yardım etmek olan bu büro Sefaradlara yönelir. Sefaradların Filistin'e göçü için elde az sayıda göçmen izin belgesi olması milliyetçi projenin etkilerinin azalmasına neden olur. Zaten bu Yahudiler, Siyonizm'i devlete ihanet olarak değerlendiren (Mustafa Kemal önderliğindeki) otoritenin yarattığı korkuyla yaşamaktadır. (sh: 291)

(İsmet İnönü güdümündeki) Türk hükümeti ise, 1941 yılında yayınladığı bir kararnameyle *Yahudilerin kendi topraklarından transit geçiş yapmasına izin çıkarır*

Bunun için aranan tek şart göçmenlerin Filistin vizelerinin olmasıdır. İkinci Dünya Savaşı boyunca Türkiye'nin, hem ülke içindeki hem de yurt dışındaki Yahudilere karşı takındığı tavır için söylenebilecek tek şey çelişkili bir tavidir. (İsmet İnönü Yahudi aleyhtarı görünerek göçmenlerin Türkiye yerine İsrail'e yerleşmesini sağlamıştır.) Yine de, 1934 ve 1944 yılları arasında 37.000 Avrupalı Yahudi Filistin'e yollanmıştır. İsmet İnönü'nün 1939-1943 arası Türkiye'den İsrail'e gönderdiği Musevi sayısı 5 bine yakındır.

1935 yılında (Mustafa Kemal'in başındaki) Türk yönetiminin kapattığı Siyonist amaçlı Filistin bürosu ise diğer kurtarma merkezleriyle olan ilişkilerin yürütülmesi sorumluluğunu üstlenmiş olmaktadır.

Savaşın son yıllarında, işgal altındaki ülkeye yönelik operasyonlar ertelenir. O zaman bu büro yerli Yahudilere yönelerek onlarla ilgilenir. Genel olarak bakıldığında, Balfour Deklarasyonu sonrası, Siyonizm'in resmi kurumlarının yerli Yahudiler üstündeki ilgisinin sistematik bir şekilde azaldığı görülür. İlgilendikleri daha iyi bir seçenekleri olmadığı için, anarşik bir tavır içine girilmiştir. Her şeye rağmen, bu büro ülkede Siyonizm'in canlı tutulmasını sağlamıştır. Aslında, hem kuruluş aşamasında hem de savaş yıllarında çok da işe yaramıştır. Otuzlu yılların sonuna kadar ülkedeki tek Siyonist kurum, bu temsil bürosudur. Yani Filistin hakkında bilgi verecek tek kurumdur. Kemalist Cumhuriyetin ilanından önceki dönemde geçen sürede Siyonist faaliyetler ne kadar zenginse, bunu izleyen dönemde, tam tersine, bir ölüm sessizliğine bürünür. Kemalizm'in kendine özgü milliyetçiliği başka bir milliyetçiliği kabul edecek yapıda değildir, hele eski zimmîlerden kaynaklı ise. (sh: 293)

Yazar Gülsev Eyüboğlu İrhan'ın, *Kurtuluş Savaşı'na giden günlerdeki "WikiLeaks Belgeleri'ni"* derleyen yazısında, Kurtuluş Savaşı öncesi ve sonrası dönemde Alyans mezunu Sabataistlerin hiyanetleri ortaya konulmaktadır:

Bakın, o günlerde şu yazışmalar yapılmıştır;

1) **“Elimizde uslu ve namuslu bir memur sınıfı yok. Özellikle Ordu tepeden tırnağa yeniden ıslah edilmelidir. Ordunun yeniden tanzim edilmesi için bütün umudum Almanya’dır. Bize yardım edin, ıslahatçı heyetler gönderin.”**

“Gizlidir” 24 Nisan 1913 Sadrazam Mahmut Şevket Paşa... Bu Mahmut Şevket Paşa Mason İttihatçıların Sadrazamıdır ve kendisi Sabataist olup Alyans Yahudi okullarında eğitim almıştır. 17 Temmuz 1913 tarihinde Almanya’nın İstanbul Büyükelçiliği’nin gönderdiği YANIT; **“Majeste İmparator Kayser, Osmanlı Hükümetinin Ordusunu ıslah heyeti gönderme isteğini kabul etmek tenezzülünde bulunmuştur...”**

2) **“Medeni Avrupa’ya kılıçla gelen Türkler, şimdi kılıçla yok edileceklerdir. Bundan kimsenin şüphesi olmasın...”** (23 Kasım 1914 İngiliz Kraliyet Naibi ve İngiltere Başbakanı Lloyd George...)

3) **“Kozmopolit ve Uluslararası bir şehir olan Konstantinopolis’in (İstanbul’un); Medeni Avrupa’nın hayatını yaklaşık 500 yıldan beri zehirleyen Türklerin elinden alınma fırsatı kesinlikle gelmiştir. Ayasofya 900 yıl öncesinde olduğu gibi yeniden Yüce Hristiyan Kilisesi yapılmalıdır...”** (30 Kasım 1914 İngiltere Dışişleri Bakanı Lord Curson...)

4) **“Hristiyanlığın en büyük düşmanı İslamiyet’tir. İslamiyet’in en güçlüsü Türklerdir. Türkiye Devletini yıkmak için, buradaki Ermeni ve Helen dostlarımıza sahip çıkmamız gerekir. Hristiyanlık için Ermeni ve Helen dostlarımız çok kan ve can feda etmiştir. İslamiyet’e karşı mücadelede ölmüşlerdir. Asla unutmayalım ki; kutsal vazifemiz sona erinceye kadar daha pek çok kan akıtılması lazım gelir.”** (1918 yılında Merzifon Amerikan Koleji Müdürü Georgie Whit’in Amerikan Hükümetine gönderdiği rapor...)

5) **“Görünürde Türkiye’yi işgal etmediğimiz halde; Valilerini tayin ediyor, görevlerinden uzaklaştırıyoruz. Polis Teşkilatını yönetiyor onlara istediğimiz her şeyi yaptırıyoruz. Gerekli gördüğümüz her şeye el koyduruyoruz.”** (İngiliz Yüksek Komiseri Amiral Webb’in İngiliz Hükümetine gönderdiği 19 Ocak 1919 Tarihli rapor!)

6) **“Türk Hükümeti ile uyumlu çalışmamıza engel olacak ya da olabilecek asker, polis, gazeteci, siyasetçi, esnaf ve halktan 200’e yakın kişiyi tutuklattık!”** (Amerika Yüksek Komiseri Amiral Calthorpe’nin, Hükümetine gönderdiği 24 Ocak 1919 tarihli rapor.)

9) **“Askeri Doktor Süleyman Numan, Harbiye Nezareti İstihbarat Şefi Seyfi, Eğitim Bakanı Şükrü, Ankara ve Konya Valilerinin derhal tutuklanmalarının gerçekleştirilmesinin temini...”** (Amerikan Hükümetinin, İstanbul Hükümetine 14 Şubat 1919 Tarihli İvedi Notası...)

10) **“Yunanlıları, kendi yurtlarında her şeye hâkim duruma getirmek için İzmir ve civarının Yunanistan’la ivedilikle birleştirilmesi gereklidir...”** (21 Nisan 1919. Amerikan Başkanı Woodrow Wilson.)

11) **“Maraş’la birlikte Kilikya’yı, Erzurum, Bitlis, Van, Harput, Sivas, Diyarbakır vilayetlerinin tamamı ve Trabzon vilayetinin bir kısmının derhal Ermenistan’a verilmesinin sağlanmasını ve Osmanlı Hükümetinin yetkililerinin Ermenilerin azınlık olduğu konusundaki beyanlarının katiyen kabul edilmemesi gerekir...”** 26 Şubat 1919 tarihinde Paris’te toplanan 10’lar Konseyinde Ermeni Birliği Delegatesi Bogos Nubar Paşa (ki kendisi Osmanlı Devleti’nde birçok Nazırlıklarda, üst düzey bürokrat olarak çalışmıştır. Bir de üstelik Paşa unvanı almış.)

İşte bu belgeler, ancak binlerce belgenin sadece bir kısmıdır(!)...

Alliance İsrailite Universelle (Evrensel Musevi Birliği)nin sinsi tahribatları!

Sefaradların bulunduğu topraklarda misyoner okulları, dini okullar ve laik okullar eğitim veriyor olsa da, kitlelerin Batı tarzında bir eğitim ve öğretimden geçmeleri görevi Alyans’a bırakılacaktır. 1860 yılında Fransız Yahudiler tarafından Paris’te kurulan Alyans, Batı Yahudiliğinin reform yanlısı yönünü Doğu’daki din kardeşleri arasında canlandırır. Dünya yüzeyindeki bütün Yahudilerin haklarının korunması konusunda oldukça parlar. Yine de esas hizmetini eğitim ve öğretim alanında yoğunlaştırır. 1862 yılında, Fas’ın Tetuan kentinde başlayan Alyans’ın eğitim çalışmaları sonucu, bütün Kuzey Afrika ve Ortadoğu’da ilkokullar, peşinden de Yahudi kız ve erkek ortaokulları açılır. 1913 yılında, ağ 183 kurumdan oluşmaktadır, batıda Fas’a, doğuda İran’a kadar uzanır. Öğrenci sayısı

43.700'e ulaşır. Birçok Sefarad kuşak eğitimini Alyans kurumlarında alır. Bu okullarda esas olan Fransızca eğitime zamanla Yahudi tarihi ve Yahudi din dersi ile İbranice dersleri de katılır. Bu sayede Alyans, Sefarad Yahudiliğinin Batılılaşmasında önemli bir rol oynayacaktır. 1865 yılında Volos'ta (Yunanistan) kurulan okul, Osmanlı topraklarında Sefarad Yahudisi kültürel çevrenin merkezinde kurulan ilkokuldur. Bunu, 1867'de Edirne'de ve 1870'te (Bulgaristan) Şumla'da kurulan okullar izler. 1870'li yıllarda İstanbul, İzmir ve Selanik'te de Alyans'ın kız ve erkek okulları açılır. 1911 yılında, günümüzde Türkiye sınırları içinde olan bölgelerde bu okullara kayıtlı öğrenci sayısı 9.441'e ulaşır. Kurulmalarından Birinci Dünya Savaşı'na kadar geçen süre içinde Selanik'te toplam 10.000 civarında öğrenci Alyans okullarından geçer. 1912 yılında, nüfusu 1.000 kişi civarında olan her İspanyol Yahudi cemaatinde en az bir Alyans okulu vardır.[7]

Yüzyıl değişirken, Alyans'ın okulları hızla çoğalmıştır. İstanbul, İzmir, Selanik ve Sofya gibi büyük merkezlerin her birinde birden fazla kız ve erkek okulları açılmıştır. Önceleri ilkokul olarak hizmete giren birçok kurumun, zaman içinde ortaokul da açtığı birçok örnek vardır. Hem kız hem de erkek öğrencilere muhasebe dersleri, meslek sahibi olmaları için dersler de okutulmaktadır. Okullar bünyesinde gençlik kolları, mezun dernekleri, karşılıklı yardım kolları, kütüphaneler kurulur. İbranice öğretiliyor olsa da, sözü geçen etkinliklerde kullanılan dil Fransızcadır. Zaten İbranicenin öğretilmesindeki temel amaç çocukların Eski Ahit'i, din ve ibadet kurallarını anlamalarıdır.

Alyans'ın yayılma merkezi Osmanlı İmparatorluğu olmaktadır. İyice zayıflamış ve Sabataistlerin işgaline uğramış devlet teşkilatı ve Avrupalı güçlerin sömürgesi haline gelmiş ekonomik yapısıyla oldukça uygun bir ortamdı. Böylesi bir durumda yerel otoritenin karşı koyma riski bulunmamaktaydı. Esas olarak kitleleri hedefleyen Alyans'ın, orta sınıftan da katılımcıları artmıştı. İmparatorluk sınırlarında varlık gösterdiği yarım asırdan az bir süre içinde, yerli elitin de desteğini alan Alyans okulları; gelenek ve çağdaşlık arasında gidip gelen bir Yahudiliğin oluşumunda etkili olmaktaydı. Gönderilen öğretmenler çağdaşlaşmayı yayacak kanal görevini yapmışlardı. Yerli cemaatler içinde yalnızca Alyans ideolojisi değil, aynı zamanda beraberinde getirdiği Batılı eğitim sistemi ve Batılılaşma hevesi de yaygınlaşmıştı.[8] Yahudi militan eğitim kadrosu da zaten Kuzey Afrika ve Ortadoğu Yahudilerinden oluşmaktaydı. Alyans'ın Paris'teki Doğu Musevi Öğretmen Okulu'nda (Ecole Normale Israelite Orientale. Bundan sonra ENIO olarak geçecektir) eğitilen bu kadrolar, katıldıkları öğretilerden kazandıkları yeni kültürü yaymakla görevlendiriliyorlardı. Alyans'ın eğitimcileri sayesinde Doğu'nun yerlisi Yahudiler arasındaki entelektüel zümre, ilk entelektüel eliti oluşturmuşlardı. 1869 ve 1925 yılları arasında ENIO'dan mezun olan dört yüz otuz genç kız ve erkek arasından hakkında bilgi sahibi olabildiklerimizin çoğunluğu Osmanlı İmparatorluğu'nda, bugün Türkiye, Yunanistan ve Bulgaristan sınırları içinde kalan ve Yahudi İspanyolcası konuşan Yahudilerin yaşadığı bölgelerde doğmuşlardı. Yalnızca bu üç ülkeden gelenlerin sayısı eğitim kadrosunun %60'ını bulmaktaydı. Selefleri de dikkate alındığında bu sayı %70'e varır. Buna karşın Alyans'ın en uzun süreden beri faaliyet gösterdiği yer olan Fas kökenli öğrencilerin oranının %10,1'de kalması şaşırtıcıdır.

Alyans'ın okullarının çoğunluğu kasıtlı ve planlı olarak, özellikle Osmanlı İmparatorluğu topraklarında ve özellikle Sefarad Yahudisi cemaatlerin buldukları bölgelerde konuşlanmıştı. Bu noktadan hareketle eğitimcilerin çoğunluğunun bu yerlerden gelmesi de doğaldır. Alyans'a yirmi yıl ve hatta daha fazla süreden beri hizmet veren bu kişiler, eğitim ağının temel direğini oluşturuyorlardı. Aralarından birçokları gazeteci, cemaat önderleri, cemaat eşrafı ve politikacı çıkmış, oluşturdukları Batılılaşmış grupla yerel yetkililer ve cemaatin yöneticisi elitte sıkı işbirliği içinde işlevlerini sürdürmeyi başarmışlardı. Gelecekte cemaatlerin ilerici kadrolarını oluşturacak olan kişilerin çoğunluğu ki, bunların bazıları 20. yüzyılın başlarında Siyonistlere katılmışlardır, eğitim hayatlarının bir döneminde Alyans kurumlarında okumuşlardı. Alyans yalnızca gençlerin eğitilmesi, onlara meslek kazandırılması konusunda çalışmakla kalmamıştı. Okul süresini kapsayan, hatta okul sonrasına da uzanan değişim sürecini hızlandıracak sosyal yaşam seçenekleri sunulmaktaydı. Alyans'ın yerleştiği bu ağ zamanla siyasallaştı ve Alyans'ın, önemli bir fikir odağı, bir düşünce platformu olarak camianın siyasi arenasındaki Hilfersverein der Deutschen Juden, Dünya Siyonist Örgütü ve 1911 yılı itibariyle Osmanlı başkentine ilk localarını kuran Bene Berit gibi diğer gruplarının arasında yer almasını sağladı. Ulus-devletin eğitim ve entegrasyon gibi kimi ayrıcalıklarını kendine mal eden Alyans, cemaatin kan kaybeden kurumlarının yerini aldı. Yahudi Cemaat yöneticilerinin bazıları bu konumlanmadan hoşnut olmasalar da, çoğunluğunu Frankoların oluşturduğu "Alyans'çılar" (Alyans'a bağlı olanlar, Alyans taraftarları) cemaat yönetiminin çevresinde örgütlenmeyi başarmıştır. Jön Türk Devrimi ve Alyans yandaşı olan Haim Nahum'un Osmanlı Yahudilerinin başına gelmesiyle, hemen 1908 yılı itibariyle bu liderler ve onların himayesindekiler iktidarı ele almışlardır.[9]

Oligarşik sistemin yapısı çoğulcu siyasete (ve Yahudi etkinliğine) fırsat vermiyordu. Oysa mutlakıyetçi rejime nokta koyan Jön Türk devrimi siyasette açıklık dönemini başlatacaktır. Bu değişimlerin etkisinde kalan Yahudiler de politize olacaktır.[10] Yahudi Sefarad kültür alanında yaşanan Önsiyonizm çok farklıdır. Edirneli Baruh ben İzak Mitrani'nin bakış açısı Y. Alkalay modeline yakındır. Diğer yandan, farklı çizgilerdeki birçok kişi ve modeller sayesinde yelpaze oldukça açılmıştır. Önsiyonizmin az tanınan siması Reuven İzak Perahia, Sırp H. G. Nahmias, eylemci militan Marko Baruh (1872-1899) gibi bazı kişiler, fikrin gerçekleşmesi, hayata geçmesi için somut yollar bulmaya çalışmışlardır. İşte bu noktada, onlara oranla daha pasif olan seleflerinden ayrılmışlardır. Koloniler kurma ve yerleştirme amaçlı cemiyetler de bu akımdan çıkmışlardır. Böylesi açık faaliyet modelleri Bulgaristan'da daha rahat çalışmıştır. Osmanlı egemenliği altındaki komşu topraklarda, ulusun yeniden doğuşu fikrinin benimsenişi aydın çevrelerde yaşanmıştır. Daha sonra da bu oluşumlar milliyetçiliğin serpilip yayıldığı yerler haline almıştır. Kısacası, Osmanlı topraklarındaki uygulamaların şekilleri ve kullanılan araçlar komşu ülkedekilerden apaçık farklıdır. (İrkçilik ve din karşıtı milliyetçilik akımlarını Alyans mezunu Sabataistler kışkırtmıştır.)

Jön Türk Devrimi Siyonist amaçlıydı!

1881-1882 yıllarında Rusya'da yaşanan Yahudi kıyımı, kimi bölgelerde sürekli ve sistemli bir zulümle karşılaşan Yahudilerin “*yerleşecek bir topraklarının olması*” hikâyesini körüklemiş ve Yahudileri İsrail'e göçe hazırlamıştır. Bu sarsıcı şartlardan doğan "Hibat Tsion" (Sion Aşkı) hareketi,

Yahudi ulusunun tarihi vatanında (Filistin topraklarında) yerleştirilip korunması yolundaki fikirleri kışkırtıp kullanmıştır. Osmanlılara karşı savaş vermiş Bulgar milliyetçiliğinin bundaki rolü de unutulmamalıdır. Kazanılan ulus-devlet statüsü ve tam bağımsızlık, Bulgaristan'da Yahudi milliyetçiliğinin uyanmasında etkili olacaktır. Bu ulus-devlet, Osmanlı egemenliğinin parçalanmasıyla sonuçlanacaktır. Bulgar milliyetçiliğinin geçirdiği bu tecrübenin Filistin konusuna ve Yahudi kimliği sorununa yansıtılması kaçınılmazdır. Buna karşılık, 19. yüzyılın sonundan itibaren Ermeni milliyetçiliğinin Osmanlı İmparatorluğu'nda yaşadığı dalganmalar, Yahudi milliyetçiliğinin o yörelerde açık açık ortaya çıkması için gerekli cesareti kırmaktadır. Bunun için, Dünya Siyonist Örgütü'nün temsilcisi olan ilk Siyonist şubenin İstanbul'da açılacağı 1908 yılını beklemek mecburiyetinde kalınmıştır. (Jön Türk devrimi Siyonist Yahudilerin Osmanlı'daki ilk ciddi ve organizeli siyasi devrimidir.) Gelişmesinde hep ülke dışından gelen desteğe ihtiyaç duyulmaktadır. Osmanlı'da organize bir anti-semit hareketin bulunmaması, bu hareketin başarısını kolaylaştırmıştır.[11]

Osmanlı İmparatorluğu'nda, Jön Türk Devrimi'nden (1908) hemen sonra, Siyonizm'de hareketlilik başlamıştır. O güne kadar Siyonizm, İbrani dilinin ve kültürünün yayılması konusunda çalışan aydın cemiyetlerinde gizlice konuşulmaktadır. Devrimden birkaç ay sonra İstanbul'da kurulan Siyonist irtibat bürosu sayesinde Siyonizm gizlilikten kurtarılmıştır. Bu büro, Viktor Jacobson (1869-1935) yönetiminde bir banka kisvesi altında, Anglo-Levantine Banking Company adıyla faaliyetler yapmıştır. Viktor Jacobson Rus tarzında uygulanan Siyonizm'in temsilcisi sayılmaktadır. Rus tarzı Siyonizm büyük çalışmalar gerçekleştiriyor, Filistin'e göç için bulunduğu bölgedeki güçlü siyasi ilişkilerin şekillendirilmesine çalışıyordu. Zaten, geçici olarak İmparatorluk topraklarına yerleşmiş olan bütün Siyonistler aynı akımın temsilcileri konumundaydı.[12]

Yoğun bir Yahudi göçü ve İsrail'in kurulması; Sultan II. Abdülhamid'in sürdürdüğü Panislamizm siyasetine sekte vurabilecek bir girişim oluyordu. Çöküşe geçmiş İmparatorlukta sosyopolitik bir bütünlüğün kurulması gerekiyordu, işte Sultan'ı Panislamizmi uygulamaya iten stratejik neden buydu. Zaten daha sonraları, bu kısıtlamalar Arap nüfusun baskısıyla yoğunlaşıyor, fakat umulan sonuçlar alınamıyordu. Çünkü Kutsal Topraklardaki Yahudi nüfusu, 1882 ve 1908 yılları arasında üçe katlanıyordu. Bu da Yahudi-İsrail sorununun acil bir çözüm gerektirdiği bahanesine haklılık kazandırmayı amaçlıyordu. Siyasal Siyonizm'in kurucusu Theodor Herzl 1896 ve

1902 yılları arasında gerçekleştirdiği beş ziyarete rağmen, Sultan'la yaptığı görüşmelerde başarılı olamıyordu. Siyonistler, imparatorluğun içinde bulunduğu zor şartlardan faydalanmak istiyordu. Daha liberal olan yeni rejimin çatısı altında ve Jön-Türklerin katkısıyla Filistin sorununda yeni gelişmeler kaydetmeyi umuyordu.[13]

1909'dan itibaren milliyetçi Türk gazetesi Le Jeune Turc'e bağlıta bulunulması, bu amaç için kullanılan propaganda yollarının açılması, Siyonist Yahudilerin işlerini kolaylaştırıyordu. Filistin'de, bölgenin tek hâkimi gibi davranır hale gelen 4. Ordu komutanı Cemal Paşa'nın kurduğu bağımsız düzen 1915-1916 yıllarında da sürüyordu. 1917 yılında Yafa halkı, Yahudi olsun olmasın, kuzeye gönderiliyor, bu durum Yahudi nüfusu derinden yaralıyordu. 2 Kasım 1917'de yayınlanan Balfour Bildirisi'ni izleyen İngilizlerin Filistin'i işgalinin (9 Aralık 1917) ardından Osmanlılar kimi ödünler vermeye razı oluyordu. **Ama artık çok geçtir, çünkü 30 Ekim 1918 tarihli Mondros Mütarekesi, Osmanlı'nın Filistin'de asırlardır süren egemenliğine son veriyordu.[14]**

Yahudi gazetelerin Türkiye versiyonları ırkçı milliyetçilik ve Siyonizm aşılarmaktaydı!

Sonraları Filistin'e göç eden David Florentin'in sahibi olduğu Selanik'in El Avenir (Gelecek) gazetesi buna örnektir. Selanikli ünlü gazeteci Betsalel Halevi'nin soyundan gelenlerin sahibi olduğu, Journal de Salonique (Selanik'in Gazetesi) ve La Epoka (Çağ) gibi bazı gazeteler fikirlerini açık açık beyan etmemişler, ama bir dönem için de Dünya Siyonist Örgütü'nden mali yardım görmüşlerdir. Fransızca yayımlanan L'Aurore (Tan) gazetesi, eğitimli kitleye erişmek isteyen Siyonistlerden mali yardım alan ilk gazetedir. Bazen Siyonistlerin, Alyans yanlısı gazeteleri, politik çizgilerini değiştirmenin çok zor olacağını bile bile destekledikleri olmuştur. Bundaki amaçları bu gazeteleri hiç değilse tarafsız bir çizgiye çekebilmektir. El Tiempo (Zaman) gazetesinde yaşanan durum işte böyledir. Bu gazete, 19. yüzyılın sonundan beri yayınlanmaktaydı ve sahibi de hem Alyans'ın hem de modernleşmenin ateşli bir savunucusuydu. Siyonistlerin doğrudan mali yardım yaptıkları ya da destekledikleri İstanbul'dan Eljudio (Yahudi) ve La Boz (Ses), Selanik'ten La Tribuna Libera (Serbest Kürsü) ve El Puevlo (Halk) gibi gazeteler karşı saflarda yer alan diğer basın organlarına hücumla geçmişlerdir. Yahudi cemaat dengesinin Osmanlı aleyhine bozulmasında bu gazetelerin rolü önemlidir. Üstelik bu gazetelerin sahiplerinden çoğu Alyans okullarından mezun kişiler olduğu için fethedecekleri kaleyi iyi bilmektedir. Edebini koruyan tek gazete, ülkede göreve gönderilen Siyonist liderlerin 1910 yılında kurduğu, İbranice yayımlanan Hamevasser (Sözcü) adlı gazetedir. Kurulan yeni Siyonist dernekler Osmanlı halkının Türk milliyetçisi bayrak altında bir araya geldiği, eğlendiği, siyasallaştığı yeni toplum alanlarına çevrilmiştir. Merkezden, iktidardan uzak olanların siyasi çıracılıklarını geçirdikleri yan kurumlar gibidir. Aynı zamanda, özlemlerini gerçekleştirmek için yeni çıkış noktaları arayan kitleleri de kendilerine çekmektedir.[15]

Bolşevik Devrimi'nden sonra İstanbul, SSCB'deki Yahudi kıyımından kaçanların transit merkezi, bir aktarma noktası olacaktır. Gelenler, Siyonist hareketle önceden tanışmış kişilerdir ve hareketin güçlenmesinde payları vardır. Neredeyse başkent bütünü Siyonistleri Federasyonun çatısı altındadır. Siyonizm'in yoğun olarak yaşandığı bu dönemde, kimi derneklerin üye sayısında azalmalar olacaktır. Diğer yandan da, geçici derneklerin bolluğu yaşanmaktadır. Kısa ömürlü, kuruluşlarından oldukça az bir süre sonra kapanan bu çok sayıda dernek hareketin dinamizmine hız katacaktır. Hareketteki bu dinamizm savaş öncesi yapılan propagandaların sonuçlarıdır. Yirmili yıllarda Federasyon'un üye sayısı 4.000 ile 5.000 kişi arasındadır. O yıllarda İstanbul Yahudi nüfusunun 70.000 kişi olduğu dikkate alındığında üye sayısının aslında ne kadar yüksek olduğu anlaşılır. Federasyon çatısı altında toplanan dernekler, İstanbul'dan on sekiz, taşradan on olmak üzere, toplam yirmi sekizi bulmaktadır.[16] Artık gösteriler, ses getiren propagandalar, Federasyon'un resmi yayın organı La Nation (Ulus)'taki ateşli makaleler ve toplantı tutanakları döneme damgalarını vuracaktır.

Balkanlardan Filistin ve İsrail'e Göç Edenlerin Sayısı:[17]

Ülkeler	Yıllar	1919	1924	1932	1939	1946	15.8.1948	Toplam
---------	--------	------	------	------	------	------	-----------	--------

	1923	1931	1938	1945	15.8.1948	31.9.1949		
Bulgaristan		328	1.209	1.121	3.220	1.179	35.089	42.146
Yunanistan		158	815	5.651	1.161	982	1.540	10.307
Türkiye		478	1.303	2.179	4.196	121	30.657	38.934.
Yugoslavya		145	154	640	858	147	6.596	8.540
Toplam		1.109	3.481	9.591	9.435	2.429	73.882	99.927

Sabatay Sevi ve Dönemlik Sahtekârlığı

1626 yılında İzmir'de doğan Sabatay Sevi'nin ailesi, bu şehirdeki yüksek refah düzeyinin

büyüsüne kapılıp Yunanistan'dan buraya göçmüşlerdir. İngiliz tüccarlar için çalışan babası zengin bir simsardır. Avrupalıların, Rumların, Ermenilerin, Yahudilerin ve Müslümanların birbiriyle ticaret yaptığı, gelişme halindeki bu şehrin; kaynayan kozmopolit ortamının kendi doğası itibarıyla fikirlerin yayılışını, beklenti ve umutların serpilmesini kolaylaştıracağı barizdir. Sabatay Sevi, Josef Eskapa (1570-1662) gibi tanınmış din bilginlerinden geleneksel Yahudilik eğitimi alarak çok genç yaşta Kabala ile ilgilenir. Bu başarılı öğrenci kısa süre içinde garip tavırlar takınıp manik-depresif bir kişilik sergileyecektir. Geçirdiği coşkunluk ve taşkınlık dönemleri ile koyu umutsuzluk dönemleri arasındaki gelgitler bunun bir göstergesidir. Chmielnik kıyımları onu derinden etkileyip, daha bu zamanlarda Mesihliğini ilan ettiği bilinmektedir. Her ne olursa olsun, ruh halindeki ve tavırlarındaki sık ve hızlı değişimler sonucu ciddiye alınmayıp, İzmir Yahudi otoritelerinin gözünden düşecektir. 1650'li yılların başında şehri terk etmeye mecbur edilir. On yıldan fazla bir süre Doğu Akdeniz topraklarındaki Yahudi cemaatleri arasında dolaşarak karizması sayesinde dostluklar ve ilişkiler geliştirir.

Sabatay Sevi'nin -ki o zamanlar Kahire'de yaşıyordu- Mesihliğini ilan etmesine neden olacak olaylar 1665 yılında Gazzeli Natan'ı (1643/1644-1680) ziyareti sırasında gelişir. Aslında onu Mesih ilan eden Natan, onun gelişinin haberini bütün Yahudi cemaatlerine yazdığı mektuplarla duyuruvermiştir. Ondan cesaret alan Sevi Kudüs'e doğru yola düşer. Kudüs'te, hahamlık müessesesinin önderlerinin onayını alamasa da, toplumda heyecana sebebiyet verir. Oradan ayrılıp zaten ününün kendinden önce vardığı İzmir'e gider. Bu kentte kaldığı süre içinde, Eylül 1665'te, bir Mesih tutkusu hem kitleleri, hem hahamlık otoritelerini hem de Sefarad diasporadaki cemaatleri sarmaya yetmiştir. Sevi, İzmir'in baş hahamı Aron Lapapa'yı (1604-1667) görevinden alarak yerine önce onu kabul etmeyen ama sonradan ona "dönen" Haim Benveniste'yi (1603-1673) getirir. Ayin usullerini yeniden düzenler, Yahudilik kurallarını açıkça hiçe sayar, orucu kaldırır, yasak yiyeceklere izin verir, yerleşmiş kuralların geçerliliklerini kaybettikleri yeni bir çağın, Mesih çağının başladığını ilan eder. 1665 yılı sonunda İstanbul'a doğru hareket ettiğinde bu sahte Mesih ateşi doruklara yükselmiştir, Sultan'ı tahttan indirmek niyetinde olduğuna dair söylentiler yayılır. Sevi'nin gücü ve mucizeleri ile süslenen hikâyeler bütün Yahudi camiasında konuşulur hale gelir, hahamlar ve "laikler" müritleri arasına katılıp, işlerini askıya alıp, Yahudi halkının Kutsal Topraklarda yeniden canlandırılması için hazırlıklara girişeceklerdir.

Yahudilerin İstanbul cemaatinin önde gelenleri, onun gelmesinden endişe duyup Saray'a haber verirler, daha kendisi yoldayken tutuklama emri çıkartılır. Sadrazam Köprülü Ahmed Paşa ona karşı bağışlayıcı ve ılımlıdır, önce İstanbul'da sonra da Gelibolu'da çok rahat edeceği bir mahkûmiyet yaşar. Gelibolu, yandaşları için bir hac yeri halini alır. Mesih çevresinde oluşan hareketlilik hem Osmanlı topraklarında hem de dışarıda, Avrupa'da ateşli beklentilere yol açmıştır. Bu kaynaşmanın kontrol edilmesinin güç boyutlara ulaşacağı anlaşılınca, Eylül 1666'da, yetkililer Sevi'yi Edirne'ye taşıyıp ihtida etmekle ölüm arasında seçim yapmak zorunda bırakılır. Tabi Sabatay Sevi ihtida edip Müslümanlığa geçtiğini açıklayacaktır. Bunu izleyen on

yıl içinde, dışarıya karşı Müslümanmış gibi davranmasına rağmen, müritleriyle beraber Yahudi Mesihçiliği uygulamalarına fırsat sağlanmıştır. Son olarak, uzak bir uç beyliğine, Arnavutluk'a sürülür ve 1676 yılında orada ölür.

Yahudi camiasında, özellikle Sefarad kültür alanında büyük düş kırıklığı yaşanır. Birçok din otoritesi her şeye yeniden başlamıştır. Ona kanmış olmaktan, saflıklarından pişmanlık duyarak yenilenmiş bir gayretle geleneksel Yahudiliğe geri dönüşler yaşanmıştır. Buna karşılık, Sevi'den çok etkilenmiş bazıları için hakikat şekil değiştirir; yaşanan olağanüstü maceranın koca bir hiç için olduğunu kabul etmek onlar için imkânsızdır. Reddedilir, Mesih'in din değiştirmiş olmasına akılcı nedenler bulmaya, açıklamalar getirmeye çalışılır. Birçokları Sabataycılığa devam ederken, yaşananların kendi içinde bir mantığı olduğuna inanıp Sevi'nin Mesihliğinin son icraatını beklemeye koyulmuşlardır. Daha hayattayken, birçokları onun izinde yürüyerek Müslümanlığı seçmeye (dönmeliğe) başlamışlardır. Diğerlerinin de onun ölümünden sonra ihtida edip İslam'a geçmesiyle Selanikli yüzlerce aile Müslüman olmuşlardır. Yine de, Türkçede Dönmeler olarak bilinen ve dıştan bakıldığında Müslüman olan bu grubun üyeleri Sevi'ye inanma kuralları ve kendilerine özgü ibadet tarzları ile tam anlamıyla gizli bir mezhep oluşturmuşlardır. Bu mezhebe bağlı olanlar 1912 yılında şehrin Yunanlılarca fethine kadar Selanik'te yaşamışlar ve sonraki yıllarda kalıntılarının günümüze kadar ulaşacağı yere, yani Türkiye'ye göçmek ihtiyacı duymuşlardır." (Bak: sh: 166-169)

[1] İletişim yy. 2. Baskı. 2001. İST.

[2] Bak. 284-289

[3] Sh: 291

[4] Sh: 293

[5] Efendi 2, Beyaz Müslümanların Büyük Sırrı - Soner Yalçın, sf. 114.

[6] sh: 343

[7] sh: 210-211

[8] sh: 213

[9] sh: 217

[10] sh: 218

[11] sh: 271-273

[12] sh: 277

[13] sh: 278

[14] Sh: 279

[15] Sh: 284-285

Yazar Nevzat GÜNDÜZ

01 Kasım 2020

[\[16\]](#) Sh: 288

[\[17\]](#) Sh: 392